

forpagteren f. eks. afgår ved døden, således at ejendommene eller forpagtningen overtages af en enke eller af en livsarving. Der ville herved ske et afgørende afbræk i den hidtil drevne virksomheds økonomiske forhold under omstændigheder, hvor personskiftet gennem arveafgift eller på anden måde har skabt økonomiske vanskeligheder. Overgangsreglen burde i hvert fald formulere sig således, at reglen kun finder anvendelse ved personskifte af anden art end i de i lov om landbrugsejendomme § 17 omhandlede personskifter.

Også forslaget til ny § 11, stk. 1, hvorefter bortforpagtning normalt kun kan ske indtil 10 år, begrundes i bemærkningerne med betragtninger, der alene kan tænkes at have betydning i forbindelse med mindre landbrugsejendomme. Specielt vedrørende større landbrugsejendomme har der under hensyn til de betydelige investeringer, en forpagter må foretage, vist sig interesse for at indgå forpagtningsaftaler på mere end 10 år, og sådanne aftaler er indgået. Den i bemærkningerne anførte begrundelse ville ikke være til hinder for, at tidsfristen, hvis en sådan skal fastsættes, forlænges til 15 år, hvilket må antages at dække det behov inden for forpagtninger, som for øjeblikket foreligger.

Også her indeholder lovforslagets § 2 en overgangsbestemmelse, hvorefter allerede bestående forpagtningskontrakter på mere end 10 år kan fortsætte, indtil de ændres eller forlænges efter lovens ikrafttræden. Idet man forudsætter, at personskiftet betragtes som en ændring, skal man under hensyn til det ovenfor anførte henstille, at der også her gøres undtagelse for personskifter af den i lov om landbrugsejendomme § 17 omhandlede art.

ad ændringsforslag 7.

I den foreslåede nye formulering af lovens § 13, stk. 2, anføres, at sammenlægning kan nægtes, såfremt der bl. a. ved sammenlæg-

ningen vil opstå en u hensigtsmæssig ejendomsfordeling. Hvad dette betyder, anføres ikke i bemærkningerne, men det fremgår af sammenhængen, at der ikke hermed sigtes til en u hensigtsmæssig beliggenhed for samlet drift. Man synes derfor at måtte forstå udtrykket således, at landbrugsministeren kan fastsætte en lavere sammenlægningsgrænse end 100 ha. Hvis dette er meningen, er forslaget på dette punkt udtryk for en meget uheldig indskrænkning i den efterhånden gennemførte, højst påkrævede mulighed for sammenlægning.

Det samme spørgsmål foreligger i ændringsforslag 9 til § 19, stk. 3 2.

ad ændringsforslag 8.

Foreningen er, ligesom andre landbrugsorganisationer, af den bestemte opfattelse, at adgangen til landbrugserhvervet bør være fri på samme måde som adgangen til de fleste andre erhverv. De i bemærkningerne anførte statistiske oplysninger ses ikke at tale for, at en begrænsning er påkrævet.

Hvis forslaget gennemføres, og hvis andre, hidtil frie erhverv herefter stiller krav om, at ejere af landbrugsejendomme skal udelukkes fra disse erhverv, vil forslaget kunne medføre meget alvorlige konsekvenser.

ad ændringsforslag 9.

Foreningen forstår første punktum i forslaget til § 19 således, at de i den foreslåede § 16, stk. 1, anførte begrænsninger i adgangen til at erhverve landbrugsejendomme ikke finder anvendelse, hvis erhvervelsen sker ved de i lov om landbrugsejendomme § 17 omhandlede erhvervelsesmåder. Dette ses ikke at være anført i bemærkningerne og er måske med rette betragtet som en selvfølge. Denne forståelses rigtighed er imidlertid af aldeles afgørende betydning, og det henstilles, at forståelsen bekræftes ved en bemærkning i udvalgets betænkning.

Tranekær, den 8. februar 1973.

Med højtelse

P. Ahlefeldt Laurvig
formand.